

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.024/2022/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a felperesi jogi képviselő (cím5., ügyintéző: dr. Szabó M. Gergely ügyvéd) által képviselt **felperes** (cím1) **felperesnek** a alperesi jogi képviselő felperesi jogi képviselő1 (cím4., ügyintéző: alperesi jogi képviselő ügyvéd) által képviselt **alperes**1. (cím2) **alperes** ellen elmaradt munkabér és szabadságmegváltás iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 35.M.70.215/2020/29. számú ítélete ellen az alperes által 33. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 30.000.- (harmincezer) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az állam javára – külön felhívásra – 132.277 (százharminckettőezer-kettőszázhetvenhét) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes korábban az adóhatóságnál dolgozott vezető főtanácsosként hátralékk kezelő ügyintéző munkakörben. A felperes és alperesi cégcsoport irányítását végző alperesi műszaki igazgató, tanú régebb óta ismerték egymást, baráti viszonyban voltak. Az alperes ügyvezetője a perbeli időben ifj. tanú, a műszaki igazgató fia volt.

[2] A felek 2017. március 16. napján határozatlan idejű munkaviszonyt létesítettek egyéb ügyintéző munkakörre napi 2, heti 10 órás részmunkaidővel. A felperes személyi alapbérét havi 50.000.- forintban állapították meg. Az alperes a felperes munkaviszonyát az adóhatósághoz e nappal bejelentette, a járulékokat folyamatosan megfizette. A munkaszerződést tanú írta alá, a munkaszerződés szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója tanú volt. A felperes a munkaviszony fennállása alatt folyamatosan tanúral és nem az ügyvezetővel tartotta a kapcsolatot.

[3] A munkaszerződés 2. pontja szerint a felperes munkahelye az alperes székhelye, illetve bármely más olyan hely, amely a kötelezettségeinek teljesítéséhez szükséges, jelenleg 2081 cím8 Ettől eltérően a felperes otthonában végezte a munkát. A munkaszerződés 6. pontja szerint a felperes köteles a munkába lépés napján, 2017. március 16-án az alperes cím6 úti telephelyén munkára jelentkezni.

[4] A felperes munkaköri feladatát képezte adózási kérdésekben adójogi, számviteli tanácsadás, az alperes képviselőjében az adóhatóságnál való ügyintézés, kapcsolattartás és 2018. januárjától az alperes könyvelője munkájának segítése. Az alperes a felperesnek, mint alkalmazottnak 2017. június 23. napján a cégnév előtti képviselőjére visszavonásig érvényes meghatalmazást adott. A meghatalmazást tanú, mint cégvezető írta alá. A felperes az alperes képviselőjében 2017. június 27-én az adóhatóság hátralékekezelési osztálya előtt eljárta. A felperes munkaköri feladatait otthonról végezte, tanúral és a könyvelővel folyamatosan egyeztetett, adójogi, számviteli tanácsadást nyújtott és az alperes rendelkezésre állt.

[5] A felperes 2017. március 16. napjától tanú egyéni vállalkozásával is munkaviszonyban állt azonos munkakörben, azonos munkaidőben és azonos díjazás mellett.

[6] Az alperes a munkaviszony fennállása alatt a munkabér után járó járulékokat megfizette, de a felperesnek munkabért nem fizetett és szabadságot nem adott ki. A felperes egy idő elteltével folyamatosan érdeklődött a munkabér megfizetése végett, majd 2019. augusztus 9. napján a munkaviszonyát felmondással megszüntette és kérte egyösszegben az 1.500.000.- munkabér tartozás rendezését. Utalt arra az intézkedésben, hogy három alkalommal is felhívta az alperest írásban a munkabér járandóság kifizetésére, a felszólításokra azonban az alperes írásban nem válaszolt, egyetlen alkalommal közölte vele szóban telefonon, hogy azért nem válaszolt, mert egyetértett a leírtakkal.

Kereset és ellenkérelem

[7] A fizetési meghagyásos eljárásban előterjesztett ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a felperes keresetében kérte az alperes kötelezését 1.477.271.- forint munkabér, 176.194.- forint szabadságmegváltás és ezen összegek után járó késedelmi

kamatok megfizetésére. Hivatkozásképpen előadta, hogy a munkáját döntően a munkáltató székhelyén kívül végezte, mivel a munkavégzés feltételeit a munkahelyként megjelölt székhelyen az alperes nem biztosította és a felperes jelenlétét nem igényelte. A munkaköri feladatai jelentős részét elektronikus kapcsolattartás útján látta el.

[8] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felek között munkaszerződés jött létre, de a munkaviszony nem létesült, mivel a felperes a munkát nem vette fel, munkahelyén nem jelent meg. A felperes megtévesztette tanút, aki a munkaszerződést az alperes nevében azért írta alá, mert egymásra volt helyezve a két látszólag teljesen azonos tartalmú irat és az aláírás helyén nem volt nevesítve, hogy mely vállalkozást érinti, ezért úgy gondolta, hogy csak mint egyéni vállalkozó írt alá. Az alperes ügyvezetője ifj. tanú volt, aki a felperessel csak futólag találkozott, a munkaszerződést nem írta alá. A felperes érdemi munkát nem végzett, a munkát nem vette fel, a feladatokat, amelyeket a felperes vállalt, valójában a könyvelő látta el. A felperes figyelmét elkerülte, hogy munkáltatói adóbevallásai évek óta hiányosak, az alperes számviteli beszámolója és mérlege nem készült el és nyilvánosságra hozva sem lett. Az alperes ezt nem tartja munkának. Azon iratok, amiket a felperes készített az alperes részére, azok baráti szívésségek voltak, illetőleg baráti találkozók történtek a felperes és tanú között. Ha a felperes valóban munkaviszonynak tekintette az időszakonként eseti, baráti beszélgetéseit tanúral, akkor komoly felelősség terheli a mulasztási bírságok és a késedelmi pótlék vonatkozásában is. Előadta, hogy nem tudja, hogy hogyan került a felpereshez a bélyegzőlenyomat, továbbá bár a felperes látta az alperes iratait, de érdemben munkát nem végzett.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereset szerint marasztalta az alperest 1.477.271.- forint elmaradt munkabér, 176.194.- forint szabadságmegváltás és késedelmi kamatai megfizetésében.

[10] A határozat indokolása szerint a peres felek egyezően adták elő, hogy 2017. március 16. napján munkaszerződést kötöttek. Az alperes ugyan hivatkozott arra, hogy a munkaszerződésben tévesen szerepel munkáltatói jogkör gyakorlójaként tanú és a szerződést úgy írta alá, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlására nem volt jogosult, de ezen alperesi érvek megalapozatlanok voltak. A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (1) bekezdése szerint a munkaviszony munkaszerződéssel jön létre, az Mt. 20. § (3) bekezdése szerint, ha a munkáltatói jogkört nem az arra jogosított személy (szerv, testület) gyakorolta, eljárása érvénytelen, kivéve ha a jogkör gyakorlója jóváhagyta. Jóváhagyás hiányában is érvényes a jognyilatkozat, ha a munkavállaló a körülményekből alappal következtethetett az eljáró jogosultságára. Az elsőfokú bíróság szerint tanú azon tanúvallomását, hogy a megkötött munkaszerződés tekintetében nem tárgyalt és nem állapodott meg a felperessel, cáfolta az a tény, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát 2017. március 16. napjától az adóhatósághoz bejelentette, majd 2017. június 23-án a felperesnek, mint alkalmazottnak visszavonásig érvényes meghatalmazást adott az adóhatóság előtti képviselőiteinek ellátására. A felperes a meghatalmazás alapján 2017. június

27-én az alperest képviselte az adóhatóság előtt. A felperes alappal bízhatott abban, hogy tanú az alperes képviseletében jogosult volt a munkaszerződés megkötésére és a munkáltatói jogkör gyakorlására, mivel az alperes adóügyeit érintő kérdésekben hosszabb időn át tanúral tárgyalt, az alperes ügyvezetőjével a felek egyező előadása alapján csak futólag találkozott. Ezen túl a könyvelő tanúvallomásában elmondta, hogy ő maga is tanúral tárgyalt, mint vezetővel, aki közölte vele, hogy az egész cégcsoport az övé. Mindezek alapján tanú jognyilatkozata, az írásba foglalt munkaszerződés érvényes.

[11] Az alperes nem vitatta a perben, hogy a munkaviszony létesítését az adóhatóság felé 2017. március 16. napjától bejelentette a munkaszerződésben foglalt adatokkal. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az elmaradt munkabérigény tekintetében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban. Pp.) 265. § alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a munkaviszony fennállása alatt a felperes részére a munkabért teljeskörűen megfizette vagy erre jogszerűen nem volt köteles. Az alperes a perben nem vitatta, hogy a felperesnek nem fizetett munkabért, azonban arra hivatkozott, hogy a felperes a munkába lépés napján a munkahelyén nem jelent meg, a munkát nem végezte el, illetőleg hogy a könyvelés nem volt megfelelő.

[12] A perben a felperes sem állította, hogy a munkába lépés napján megjelent az alperes telephelyén. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem rendelkezett a munkába lépés napján a telephelyen megjelenési kötelezettséget előíró munkaszerződéssel, mert az csak később került részére átadásra. Nem volt továbbá megállapítható, hogy az alperes felhívta volna a felperest arra, hogy ezen a munkahelyen végezzen munkát és jelenjen meg. A munkaszerződés 1. 2. és 6. pontjai értelmében pedig a munkahelyen kívüli munkavégzés sem volt kizárt. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az Mt. 42. § (1) bekezdése alapján a munkaviszony keletkezéséhez nem szükséges, hogy a munkavállaló a munkaszerződésben meghatározott napon ténylegesen munkába lépjen. Ezért a munkába lépés napján a megjelenési kötelezettség elmulasztása sem eredményezte annak megállapítását, hogy a felek között a munkaviszony nem jött létre.

[13] Az alperes érvei alapján az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a felperes részéről történt-e munkavégzés, vagy ha nem, akkor annak elmaradására milyen okból került sor. A könyvelő tanúvallomása, a becsatolt levelezések, meghatalmazások és az adóhatóság előtt készült jegyzőkönyv alapján megállapította, hogy a felperes részéről volt rendszeres, az alperes utasítására történt munkavégzés. Utalt arra, hogy az alperest az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontja és 51. § (1) bekezdése alapján terhelte a fennálló munkaviszony alapján a foglalkoztatási kötelezettség és köteles volt a felperest munkával ellátni, a felperes ennek fényében tett eleget a munkavégzési kötelezettségének. Munkafeladat hiányában a felperest rendelkezésre állási kötelezettség terhelte, melynek ugyancsak eleget tett. Ez alapján a felperes az Mt. 146. § (1) bekezdése szerint jogosult az alapbérre. Kitért arra, hogy az, hogy a felperes részére havonta számfejtett munkabér tekintetében az alperes könyvelésében nem szerepelt bértartozás, nem cáfolja a felperesi bérkövetelés fennállását, miként az sem, ha a felperes a könyvelési munkát nem vagy nem megfelelően végezte. A konkrét munkafeladat elvégzésének elmaradása, az elvégzett munka minősége, a munkabér fizetési kötelezettségre és annak mértékére nem hat ki.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[14] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a marasztalás összegének leszállítását 1.437.465.- forintra.

[15] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felek között munkaviszony jött létre, és hogy a felperes munkát végzett volna a munkaviszony fennállása alatt. Kérte annak megállapítását, hogy a felperes munkaviszonya nem jött létre, hiszen a munkavégzés helyszínén soha nem jelent meg, a munkát nem vette fel, utasítást nem kért és nem kapott. A felperes a munkaszerződést hónapokkal később írta alá azzal a színlelt szándékkal, hogy az adóhivatalban ügyet intéz. A felperes meg sem kísérelte, hogy munkáltatója utasításait megismerje, a munkáltatója képviselőjét két év alatt egy esetben sem kereste meg és sosem jelent meg a munkáltató székhelyén, telephelyén. tanút a NAV eltiltotta az ügyvezetéstől, ha ez a felperesnek nem tűnt fel, akkor a feladatait szándékosan nem látta el. E magatartással a felperes súlyosan megsértette az Mt. 45. § (3) bekezdését. A könyvelő tanúvallomása szerint is az alperes székhelyén és telephelyén is megfelelő munkakörülmények voltak biztosítva. A felperes nem jelezte az alperesnek, hogy otthonában fog munkát végezni. Az alperes alappal hitte, hogy a felperes végül nem fogadta el a munkaviszonyt. A munkaviszony fennállása alatt a felperes egyszer sem jelent meg a munkavégzés helyszínén. Az ítélet jelentős terjedelemben a könyvelő tanúvallomásán alapult, aki ugyanakkor úgy nyilatkozott, hogy nem látott rá a felperes munkavégzésének körülményeire. A becsatolt levelezés alapján a felperes és a könyvelő között egy munkakapcsolatnál több, bensőségebb viszony áll fenn. A tanú ezért „szélsőségesen elfogult”, valótlan vallomást tett, vallomását ki kell zárni a bizonyítékok sorából. A felperes az adóhivatallal történő egyeztetés eredményéről okirati bizonyítékot nem csatolt, a kapcsolattartásnak nem volt írásos dokumentuma.

[16] Az ítélet az összecszerűség tekintetében is téves, a munkaszerződést 2017. július 27-én írta alá a felperes, ezért négy hónappal és tíz nappal később jött létre a szerződés a felek között, mint azt az ítélet megállapítja. E jogi tény miatt 216.000.- forint kereseti kérelem megalapozatlan. Az ítélet indokolása szerint az, hogy a felperes részére havonta számfejtett munkabér tekintetében az alperes könyvelésében nem szerepelt bértartozás, nem cáfolja a felperes bérkövetelése fennállását. A hatályos számviteli jogszabályok szerint valamennyi tartozást ki kell mutatni, azt leltárral alá kell támasztani. A felperes sehol se volt jelen, a felperes és a könyvelő nem személyesen egyeztettek. A becsatolt e-mailek alapján egyetlen esetben sincs nyoma annak, hogy a felperes a könyvelő munkájával kapcsolatban egyetlen észrevételt is tett volna. Egyetlen esetben sem tett írásban érdemi nyilatkozatot a vállalkozás számviteli, pénzügyi beszámolóiról. Az alperes álláspontja szerint a felperes munkaköri feladatait nem is látta el. A becsatolt okiratok semmilyen formában nem támasztják azt alá, hogy a felperes által munkavégzés, tanácsadás történt volna, azok csupán azt igazolják, hogy bizonyos iratokat látott üzenet formájában.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és abból helyes jogi következtetéseket levonva hozta meg az ítéletét. Az elsőfokú bíróság a felek által aláírt munkaszerződés, a munkaviszony alperesi bejelentése, a felek egyező előadása és a becsatolt okiratok alapján helytállóan állapította meg, hogy a felek között 2017. március 16. napján munkaszerződés jött létre. Ennek tényét nem érinti, ha a felek esetlegesen később foglalták írásba a munkaszerződést. Az Mt. 44. § szerint ugyanis az írásba foglalás elmaradása miatt a munkaszerződés érvénytelenségére csak a munkavállaló hivatkozhat a munkába lépést követő harminc napon belül. Nem felel meg a perben felmerült adatoknak az alperes azon állítása sem, hogy az adóhivatali kapcsolattartásnak semmilyen írásbeli dokumentuma nem keletkezett. A perben becsatolásra került az alperes által a felperesnek 2017. június 23. napján adott meghatalmazása, amely a NAV Pest megyei Adóigazgatósága előtti képviseletre szól. Becsatolásra került a NAV Pest megyei Adóigazgatósága Hátralékkezelési Osztályán 2017. június 27. napján felvett jegyzőkönyv, amely rögzíti, hogy a felperes mint az alperes meghatalmazottja is megjelent az adóhatóságnál, a jegyzőkönyvet meghatalmazottként a felperes is aláírta. Megjegyezte, hogy a csatolt meghatalmazásban az alperes alkalmazottként hivatkozik a felperesre, amely szintén a munkaviszony fennállását támasztja alá. Az alperes maga is úgy nyilatkozott, hogy a perbeli időszakban egyetlen alkalommal sem hívta fel írásban a felperest arra, hogy a munkavégzés céljából a munkahelyen megjelenjen. A munkaviszony keletkezéséhez nem szükséges, hogy a munkavállaló a munkaszerződésben meghatározott napon ténylegesen munkába lépjen, mivel a munkaviszony létrejötté az Mt. 42. § (1) bekezdése alapján a munkaszerződés joghatása.

[18] Az alperes sem az első-, sem a másodfokú eljárásban nem szolgáltatott bizonyítékot a könyvelő tanúvallomásának valótlanságára vagy a tanú elfogultságára, azt sem jelölte meg, hogy mit ért bensőségebb viszony alatt. Ezen alperesi hivatkozás teljességgel alaptalan. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes alappal bízhatott abban, hogy tanú jogosult volt az alperes képviseletére, a munkaszerződés megkötésére és a munkáltatói jogkör gyakorlására. Mindezt igazolja, hogy a felperes a munkaviszony létesítését megelőzően hosszabb időn át tanúral tárgyalt, az ügyvezetővel csak futólag találkozott. A könyvelő tanúvallomása is azt igazolja, hogy tanú vezetőként azonosította magát. Téves az alperes azon hivatkozása is, hogy a tartozás kimutatásának elmaradása hatással lenne a bértartozás fennállására. Az alperes pénzügyi nyilvántartásainak esetleges hiányossága nincs hatással a munkabér követelés keletkezésére és fennállására. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes részéről volt rendszeres, az alperes utasítására történő munkavégzés. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben helyesen emelte ki, hogy az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontja és az 51. § (1) bekezdése szerint az alperest terhelte a foglalkoztatási kötelezettség. A felperest az alperes volt köteles munkával ellátni, és a felperest ennek függvényében terhelte a munkavégzési, illetve rendelkezési állási kötelezettség, melynek a felperes eleget is tett. Az elsőfokú bíróság részletesen megjelölte azon okiratokat és e-maileket, melyek alátámasztják, hogy a felperes az alperes ügyeinek intézésében részt vett.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[19] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[20] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[21] A Pp. 371. § (1) bekezdés a) és d) pontjai szerint a fellebbezésben – a beadványra vonatkozó alaki kellékek mellett – fel kell tüntetni a fellebbezéssel támadott ítélet számát, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezését vagy részét, határozott kérelmet arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, és azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait a fél által megjelölt jogszabálysértések szabják meg (BDT2019. 4084.). Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadott jogszabálysértések alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét.

[22] A Pp. 373. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során - a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételekkel - a keresetet, a viszontkeresetet és a beszámítást, illetve az ellenkérelmet megváltoztatni nem lehet. A (2) bekezdés előírja, hogy a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna.

[23] Az elsőfokú eljárásban az alperes az összecszerűséget nem vitatta, nem állított olyan tényt, hogy a munkaviszony később jött volna létre, erre tekintettel ezen új tényállítással és ellenkérelem változtatása a másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (1)-(2) bekezdéseibe ütközik, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján elutasította.

[24] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - hagyta helyben.

[25] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán, az abban foglalt jogszabálysértésekkel összefüggésben mindösszesen az alábbiakra mutat rá: az elsőfokú eljárásban az alperes állítása az volt, hogy a munkaszerződés a dátum szerinti időpontban jött létre, ennek ellenére azonban a munkaviszony nem jött létre. Ezt a későbbiekben azzal egészítette ki, hogy a munkaszerződés nem a munkáltatói jogkör gyakorlója írta alá, a felperes a munkavégzés helyén nem jelent meg, illetve munkát nem végzett.

[26] Ebből a szempontból is kiemelt jelentőséggel bír az alperes 2021. május 10-i viszontválasza, melynek első oldalán az alperes maga adja elő, hogy tanú a vállalkozásokat saját maga, a felesége és két gyermeke közreműködésével hozta létre, a vállalkozások műszaki, szakmai vezetését mindvégig maga látta el, a cégcsoport irányítását közvetlenül vagy közvetve végezte. tanú tanúvallomásaiban elmondta, hogy „az alkalmazottakat ebben a munkakörben én utasíthatom, én mondom meg, hogy mit kell végezniük, ki mit csináljon”. A felek nyilatkozatai és a per egyéb adatai alapján helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság tekintetben, hogy a munkaszerződés az Mt. 20. § (3) bekezdése alapján érvényesen létrejött. Az alperes előadása az volt, hogy a munkáltatói jogkör gyakorló az ügyvezető volt, e vonatkozásban azonban szabályzatot nem mutatott be. Lényeges peradat, hogy tanú maga is műszaki igazgatóként dolgozott az alperesnél, a munkaszerződés is őt tüntette fel munkáltatói jogkör gyakorlójaként. Az alperes a munkáltatói jogkör gyakorlásra vonatkozóan egyéb nyilatkozatot nem tett, a felperes alappal bízhatott abban, hogy az arra jogosult személlyel köti meg a munkaszerződést már csak azért is, mert vele tárgyalt a munkaviszony létesítése során, ezen személy irányította a tényleges munkáját és tanú tanúvallomása is azt támasztotta alá, hogy lényegében ő vezeti a céget.

[27] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a per eldöntése szempontjából irreleváns, hogy a felperes a munkába lépés napján megjelent-e a munkáltató című úti telephelyén munkavégzésre jelentkezés végett. Ezt a kötelezettségét a munkaszerződés 6. pontja ugyan tartalmazza, ugyanakkor az Mt. 42. § (1) bekezdése alapján a munkaviszony a munkaszerződéssel létrejött. Az, hogy a felperes ténylegesen hol végezte a munkáját, ugyancsak irreleváns a munkaviszony létrejötte és a munkabérfizetési, szabadságkiadási kötelezettség tekintetében. Egyébiránt helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a munkaszerződés alapján nem volt kizárt az otthoni munkavégzés, a munkaszerződésben ugyanis a felek abban állapodtak meg, hogy „a felperes munkahelye az alperes székhelye, illetve bármely más olyan hely, amely kötelezettségeinek teljesítéséhez szükséges”. Ezen megállapodás érvénytelen, mert lényegében változó munkavégzési helyet rögzít, melyre nincs jogszabályi lehetőség. Miután a megállapodás ezen része érvénytelen, helyette az Mt. 29.§ (3) bekezdése szerint a munkaviszonyra vonatkozó szabályt kell alkalmazni, mely az Mt. 45.§ (3) bekezdése: ez azt rögzíti, hogy a munkaszerződés meghatározásának hiányában munkahelynek azt a helyet kell tekinteni, ahol munkáját szokás szerint végzi, ez pedig a felperes otthona volt. Lényeges, hogy az alperes a munkavégzés helyére vonatkozó utasítást a munkaszerződés megkötését követően nem adott a felperesnek.

[28] A munkaviszony létrejött, melyet számos okirati bizonyíték alátámasztott: a munkaszerződés mellett ezt igazolja az, hogy az alperes a felperest bejelentette a munkaszerződés szerinti adatokkal (15/F/1. számú okirat), és ennek megfelelően fizette is utána a járulékokat, továbbá az alperes által kiállított foglalkoztatói igazolás, számfejtő lapok,

a felperesre vonatkozó alperesi személyi katon (35.M.70.215/2020/21. számú jegyzőkönyv melléklete) is bizonyítja a munkaviszony kezdetét és végét.

[29] Megalapozatlanul hivatkozott arra is az alperes, hogy a felperes ténylegesen munkát nem végzett, a felek között nem volt kapcsolat. Ennek ellentmondanak az okirati bizonyítékok, ezek között a felperes meghatalmazása az adóhatóság előtti eljárásra, a felperes képviselőt igazoló adóhatósági jegyzőkönyv, a becsatolt nagyszámú levelezés, továbbá az, hogy az alperes bélyegzőt is adott a felperes részére és végig fizette utána a járulékokat. Az pedig, hogy utólag a perben az alperes arra hivatkozik, hogy a felperes munkavégzése nem volt megfelelő, irreleváns, tekintettel arra, hogy a munkaviszony nem eredménykötelem és a munkavállaló a munkájára vonatkozó előírások, utasítások szerint köteles végezni a munkáját. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes munkaviszonyból származó főkötelezettsége az Mt. 51.§ (1) bekezdése szerint a foglalkoztatási kötelezettség és a munkavégzés irányítása, ellenőrzése, az alperes ennek elmulasztására, mint saját felróható magatartására az Mt. 6.§ (1) bekezdése szerint előnyök szerzése végett nem hivatkozhat.

[30] Utal arra másodfokú bíróság arra, hogy a Pp. 522. § (1) bekezdése szerint a munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania bérvíta esetén a juttatás megfizetését. Az alperes a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, ezért a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján köteles ennek következményeit viselni.

[31] A könyvelő tanúvallomásának elfogultságát az alperes pontos hivatkozásokkal és tényekkel nem támasztotta alá. Önmagában azon általános nyilatkozat, hogy a könyvelő és a felperes között bizalmas viszony van, nem elegendő a tanúvallomás valóságtartalmának kétségbe vonására, már csak azért sem, mert a tanú vallomása a bizonyítás egyéb adataival is összhangban állt.

[32] Utal arra is a másodfokú bíróság, hogy az alperes a peradatoknak, okirati bizonyítékoknak és saját magának is ellentmondó nyilatkozatokat tett és jogi érveket adott elő mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárás során. A perben nagyszámú okirati bizonyíték igazolja mind a munkaviszony létrejöttét, fennállását, mind a tényleges munkavégzés megvalósulását. A Pp. 320.§ (5) bekezdése szerint olyan tényre vonatkozóan, amely okirattal bizonyítható, a bíróság az egyéb bizonyítást mellőzheti. A jogalkotó ezzel egyértelművé tette az okirati bizonyítékok kiemelt jelentőségét, melyekkel szemben az alperes konkrét bizonyítékok nélküli ellentmondásos nyilatkozatai és tényállításai nem rendelkeztek bizonyító erővel.

[33] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[34] A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező alperest kötelezte a pernyertes felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összegét a felperes költségfelszámítása és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

[35] Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére, melynek összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[36] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] A végzés elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2022. április 28.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulisity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró